

νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα." 540
 Ὡς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς.
 ἀμφὶ δέ με χλαϊνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. 545
 αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὄτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 "Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἄωτειτε γλυκὴν ὕπνον,
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη."
 Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ. 550
 οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
 Ἑλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε τι λίην
 ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς,
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 φύχεος ἱμείρων, κατελέξατο οἴνοβαρείων· 555
 κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἔξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 ἄφορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδὸσδε κατῆλθεν. 560
 ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 "Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο." 565
 Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 ἐζόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόων τίλλοντό τε χαίτας·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες, 570
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηϊ μελαίνῃ
 ἀρνεῖον κατέδησεν ὄϊν θῆλύν τε μέλαιναν,
 ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἄν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα;

τον γυρισμό, πῶς θα περάσεις το ἰχθυοτρόφο πέλαγος.» 540
 Ἐτσι εἶπεν, κι αμέσως ἦρθε η χρυσόθρονη Ἡώς.
 Σ' ἐμένα τότε χλαμύδα και χιτῶνα και ρούχα φόρεσε·
 ἡ ἴδια πάλι αργυρόλευκο φόρεμα μακρὺ ντύθηκε η νύμφη,
 λεπτό, γεμάτο χάρη, κι ἔβαλε στη μέση γύρω ζώνη
 ωραία και χρυσή και στο κεφάλι ἐπάνω την καλύπτρα. 545
 Κι ἐγὼ τ' ἀνάκτορα διατρέχοντας πρότρεπα τους συντρόφους
 με λόγια μειλίχια, μαλακά σε κάθε ἄνδρα παριστάμενος·
 «Πια τώρα μην κοιμάστε στον ὕπνο τον γλυκὸ παραδομένοι,
 ἀλλὰ ὦρα να φύγομε· μου τα ἐξήγησε ὅλα η σεβάσμια Κίρκη.»
 Ἐτσι εἶπα, σ' αὐτοὺς δε πάλι πειθόταν η ἀγέρωχη ψυχὴ. 550
 Οὔτε ὁμως και ἀπὸ ἐκεῖ οδήγησα χωρὶς ἀπώλειες τους συντρόφους.
 Ὑπῆρχε κάποιος Ἑλπήνωρας νεότατος, οὔτε πολὺ
 στον πόλεμο ἀνδρείος οὔτε στο νου γερός,
 ο οποίος ξεχωριστὰ ἀπ' τους συντρόφους στα ἱερά της Κίρκης δώματα,
 δροσιά ἐπιθυμώντας, (στη στέγη) πλάγιασε βαρὺς ἀπ' το κρασί· 555
 κι ἀκούγοντας το θόρυβο και τον συνωστισμό ἀπ' τους συντρόφους
 ξύπνησε ξαφνικά και λανθασμένα υπολογίζοντας
 ἀντὶ πίσω να πάει και να κατέβει τη μεγάλη σκάλα,
 βαδίζοντας μπροστὰ ἐπέσε ἀπ' τη στέγη· και ο αυχέννας του
 ἀπὸ τους ἀστραγάλους κόπηκε, η δε ψυχὴ κατέβηκε στον Ἄδη. 560
 Κι ἐγὼ σ' αὐτοὺς που συγκεντρώνονταν τους μίλησα και εἶπα·
 «Λέτε νομίζω στο σπίτι και στην πατρικὴ ἀγαπημένη γη
 πῶς πάτε· ἄλλην οδὸ σ' ἐμὰς υπέδειξε η Κίρκη
 πρὸς τα ἀνάκτορα του Ἄδη, της τρομερῆς ἐπίσης Περσεφόνης,
 χρησμό να πάρουμε ἀπὸ το Θηβαῖο Τειρεσίαο.» 565
 Ἐτσι εἶπα, σ' αὐτοὺς δε πάλι κομμάτια ἐγίνε η καρδιά τους,
 κι ἐκεῖ ἀφοῦ κάθισαν ἐβγαζαν γοερὲς κραυγὲς και τα μαλλιά τραβούσαν·
 τίποτα ὁμως δεν γινόταν με τους θρήνους τους.
 Ἄλλ' ὅταν πια θλιμμένοι στη ψυχὴ, χύνοντας δάκρυ θαλερό,
 βαδίζαμε στο πλοῖο το γοργοτάξιδο, στην ἀμμουδιά της θάλασσας, 570
 την ἴδια ὦρα η Κίρκη πηγαίνοντας στο πλοῖο το μελανόχρωμο
 γερά ἐδέσε σ' αὐτὸ κριὸ και προβατίνα μαύρη,
 εὐκόλα προσπερνώντας μας· ποιὸς ἕναν θεὸ που δεν το θέλει
 μπορεῖ ἢ ἐδῶ ἢ ἐκεῖ ὅταν πηγαίνει με τα μάτια του να δεῖ;